dende Lovs Karakter af en Straffelov i videst muligt Omfang forsvinde, og for det femte maatte Værgeraadsinstitutionens Omraade udvides, saaledes at alt det, der naturligt omfatter Forsorg for og Tilsyn med Børn udenfor Hjemmene, kom til at sortere under en enkelt Institution i hver Kommune, en Institution, der altsaa burde stærkt demokratiseres. Det vil da være naturligt for mig at undersøge, hvorledes det Resultat, der er naaet, staar i Forhold til disse Krav.

Det første Formaal var altsaa at give Værgeraadsinstitutionen et langt mere folkeligt Præg. Kommissionen var her stemt for gennem Befolkningens almindelige Valg at opnaa dette Præg, medens et Mindretal vilde bevare Lærerne som fødte Medlemmer, og Regeringen føjede en Kvinde til som Erstatning for Præsten, der skulde forsvinde. Den egentlige principielle Strid stod imidlertid ikke saa meget om Spørgsmaalet: direkte eller indirekte Valg, som den stod om Spørgsmaalet: fødte Medlemmer af Værgeraadene eller kun valgte Medlemmer, og Resultatet, som den højtærede Ordfører har gjort Rede for, er jo, at vi er enedes om i alle de mindre Kommuner at lægge det hele i Kommunalbestyrelsens Hænder efter Forholdstalsvalg, uden at der er Tale om at have fødte Medlemmer, og at man kun i de store Kommuner har overladt selve Ledelsen til en Jurist. Jeg er dog ikke enig med den ærede Ordfører for Udvalget i, at § 12 i Ændringsforslaget har faaet netop den Skikkelse, som Udvalget ønskede. Forholdet var her som ved de fleste andre Spørgsmaal, at det blev overladt enten enkelte af Udvalgets Medlemmer eller navnlig Ministeriets Embedsmænd at formulere de Ændringsforslag, Udvalget var naaet til Enighed om, og Vanskelighederne ved Trykning o. s. v. har medført, at man ikke i samme Udstrækning som ellers har haft Lejlighed til at se disse Forslag, før Sagen kom til Behandling i Tinget. Derved forekommer det mig, der er sket en lille Misforstaaelse ved Formuleringen af § 12, 4de Stykke, som handler om Underretsdommernes Medvirkning i Værgeraadene. Vi var i Udvalget enige om, og det samme hævdede jo Ordføreren, at Underretsdommeren skulde yde Værgeraadet Vejledning med Hensyn til Lovens Forstaaelse og indtil Sagens Afslutning lede Undersøgelsen og deltage i Behandlingen, dog uden Stemmeret. Der er imidlertid kommet til at staa: „og deltager i den endelige Afgørelse"; men „den endelige Afgørelse" af en Sag er netop Afstemningen om Sagen, og det er udtrykkeligt Meningen fra hele Udvalgets Side — det blev, som sagt, ogsaa fremhævet af Ordføreren —, at Dommeren netop ikke, heller ikke i den enkelte Sag, skulde være Medlem af Raadet. Derfor vil jeg henstille, da der jo skal foretages andre Rettelser, at vi gør denne Bestemmelse tydeligere, end den er blevet ved den Formulering, som man har valgt i Justitsministeriet, idet man i § 12, sidste Stykke, erstatter Ordet „Afgørelse" med Ordene „Behandling, dog uden Stemmeret". Først derved har man opnaaet Sikkerhed for at faa fastslaaet det Resultat, som hele Udvalget var enigt om. Men i øvrigt er altsaa alle de fødte Medlemmer forsvundet; den saakaldte sagkyndige Bistand er fremtidig netop kun Bistand for Værgeraadet, men ikke Medlem af Raadet, og bortset fra den juridiske Ledelse af de store Værgeraad bestaar disse altsaa alene af de af Kommunalbestyrelsen ved Forholdstalsvalg valgte Medlemmer. Derved tror jeg, vi efter mange vanskelige Forhandlinger er naaet til et demokratisk set tiltalende Resultat og en saglig set fuldt forsvarlig Ordning, en Ordning, som har Krav paa Befolkningens Tillid.

Det andet Hovedformaal: at udvide det enkelte Værgeraads Myndighed, Selvstyre og Ansvar og at indskrænke Overværgeraadets, maa ogsaa siges at være naaet, endda fuldt ud og i endnu højere Grad end baade i Kommissionsforslaget og Regeringsforslaget. Gennem de Regler, som nu har Udsigt til at blive til Lov, udvides Værgeraadets Kompetence meget betydeligt. Dets Beslutninger skal ikke længere godkendes ef Overværgeraadet, det træffer normalt selv Bestemmelse om Børnenes Anbringelssested o. s. v., kun under en vis Samvirken med den nye Overinspektør og med en vis Adgang til Appel til Overværgeraadet, der i alt væsentligt efter dette Forslag i Virkeligheden bliver indskrænket til en rent juridisk Appelinstans samt til et statistisk Kontor og kun i de i § 31 angivne Tilfælde, rene Undtagelser, faar en selvstændig Ret til Indskriden. I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa to ret vigtige Ændringer i § 19 og i § 34. I § 19 lægger jeg Vægten paa noget andet end Udvalgets ærede Ordfører. Paragraffen handler om, at i alle de Tilfælde, hvor et Barn er aandssvagt, sindssygt, epileptisk, døystumt, blindt eller tuberkuløst, altsaa de Tilfælde, der falder ind under det Omraade, hvor Forsorgen i øvrigt udøves i Henhold til Fattiglovens § 61 — i alle disse Tilfælde skal Værgeraadet som saadant ikke gribe ind, thi Barnet trænger ikke til Fjernelse i den Forstand, hvori Værgeraadsloven tager dette Begreb, og trænger heller ikke til egentlig